

Doverveielse, og at man ikke længere skal opsætte at gjøre det Skridt, som blev berørt af den ærede Rigsdagmand for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), og som er af væsentlig Betydning for Verne, nemlig det, at den egentlige locale Hovedregjering flyttes fra St. Croix til St. Thomas. Dette er maaskee i og for sig en Foranstaltning, som kan træffes ad reent administrativt Veie; det er maaskee ikke nødvendigt at kræve Rigsdagens Samtykke dertil, og hvis det kan skee med kort Bærsel og uden Vidtløftighed, saa er det saameget desto bedre; men i saa Fald vilde det være mig kjær at høre en Udtalelse derom fra Ministeriets Side. I Motiverne sees forgjæves efter noget Saadant. Der er overhovedet i de Forordninger, som gjøres til os fra de dansk-vestindiske Der, en Side, som fuldstændig forsvinder i de os foreliggende Lovforslag, og som dog maaskee er den væsentligste og vigtigste, den, hvorpaa der bør lægges størst Vægt, og den, som har anrettet den største Skade i Vernes hele Udvikling. Det er den hele Administration af Verne, saaledes som den foregaaer, det Forhold, hvori den locale Bestyrelse staaer til Centralbestyrelsen i Kjøbenhavn, endelig de personlige Kræfter, som anvendes til de forskjellige Functioner, som skulle gjenføres paa Verne. De dansk-vestindiske Der blive efter alle Vidnesbyrd overregjerede. De ere Gjenstand for en saa indviklet, en saa vidtløftig, en saa vanffelig, en i den Grad i Detail gaaende Administration, at det vilde være et sandt Mirakel, om disse Der ikke gif tilbage; thi der foregaaer Intet, det være sig Stort eller Smaat, uden at det ansees for nødvendigt at gjøre det til Gjenstand for Doverveielse gennem fast alle Instanser og for en saadan Vidtløftighed og Corresponderen frem og tilbage, at tilsidst selve Sagens Gjenstand reent forsvinder, og der kun er tilbage en stor Pakke Acter, som vedrører Sagen. Det gaaer igjennem alle Vernes Forhold, og det har smittet ikke blot den administrative Ordning, men tillige smittet dette — jeg tør

vel knap sige — dette Legetoi af parlamentariske Forsamlinger, som man har givet disse Der; thi det er ganske sikkert, at, skøndt Colonialraadene have nyttet Verne i visse Retninger, saa have de dog været langt fra at fyldestgjøre de Forventninger, der ere stillede dertil, og paa selve Verne ansees de ingenlunde for rigtig gode Organer til Ledelsen af Sagerne. Jeg har havt Velilighed til at læse en Deel af disse Colonialforhandlinger og har fundet en saadan Mængde ubetydelige Ting, at man ikke kan Andet end forbauses over, at man har anseet det for nødvendigt at anvende store Kræfter, Borgernes Tid, Administrationens Tid og Opmærksomhed og Interesse paa Løsningen af saa ubetydelige Gjenstande som dem. Jeg skal blot nævne et enkelt Exempel, fordi det forekommer mig saa slaagende, at det alene maa kunne vise, i hvilken Grad man gaaer i Smaalighed paa disse Der ved deres Bestyrelse og Colonialraadets Forhandlinger. Det vigtige Spørgsmaal, om en Mand maatte sætte sine Bistader ind i en Have, som hørte til Hospitalet, og lade sine Bier suge Honning af Hospitalets Haves Blomster imod Erlæggelse af en Diaster maanedlig — dette Spørgsmaal er gjort til Gjenstand for Colonialraadets vise Doverveielse og ansvarfulde Beslutning. Det er et ikke enestaaende Tilfælde, jeg her anfører; men jeg har bevaret det i min Erindring, fordi det forekommer mig at være yderligt gaaende. Det vidner om, at den hele Forvaltning staaer paa en Fod, hvor det Store maa forsvinde for det Smaa, og hvor man anvender en Vidtløftighed, som er ganske uskiftet til i et saa lille Samfund som dette at løse de Opgaver, som der virkelig maa stilles, for at Verne kunne udvilde sig frit og naturligt. I Forbindelse dermed staaer det Valg af Embedsmænd, som foregaaer herhjemme fra. Vi staae her ligesoverfor et Omraade, som vedrører Administrationen, og som vi ikke kunne gaae ind paa uden Anvendelse af en Kritik, som altid er mislig, og jeg skal derfor her afholde mig fra nær